

UNU

O numeau Regina Morții.

Cu toate că nimeni nu i-o spusese niciodată în față, doamna doctor Maura Isles își auzea câteodată porecla murmurată în urmă, când traversa triunghiul macabru al slujbei ei, între tribunal, locul decesului și morgă. Câteodată detecta o nuanță de ironie voalată: „Haha, ia uite-o cum pornește, zeița noastră gotică, întru strângerea de noi supuși“¹. Uneori șoaptele erau însoțite de un tremur de neliniște, asemenea murmurului celor pioși când un necredincios se amestecă printre ei. Era neliniștea celor care nu puteau să înțeleagă de ce alesese ea să pășească pe urmele morții. „Oare-i place? se întrebau ei. Oare atingerea cărnii reci, duhoarea putreziciunii o atrag în asemenea măsură, încât s-o facă să întoarcă spatele celor vii?“ Ei cred că asta nu poate fi ceva normal, așa că-i aruncă ocheade neliniștite, remarcând amănunte care nu fac altceva decât să le întărească convingerile conform cărora ea e o nebună excentrică. Pielea de fildeș, părul negru tuns ca al Cleopatrei. Linia roșie a rujului. Cine altcineva mai este dat cu ruj în apropierea unui decedat? Însă ceea ce-i tulbură cel mai mult este calmul ei, privirea de o răceală imperială cu

¹ Joc de cuvinte intraductibil: în limba engleză, *subject* înseamnă atât „supus“, cât și „caz medical“. (n.tr.)

care examinează ororile ce lor le provoacă greață. Spre deosebire de ei, ea nu-și întoarce privirile. În loc de asta, ea îngenuchează lângă cadavru și-l cercetează cu atenție, îl atinge. Adulmecă.

Și mai apoi, sub luminile incandescente din laboratorul ei de autopsie, taie.

Tăia și acum, bisturiul ei spinteca pielea rece, grăsimea subcutanată care licărea cu un galben unsuros. „Un bărbat căruia-i plăceau hamburgerii și cartofii prăjiți“, gândi în timp ce folosea foarfeca chirurgicală pentru a tăia coastele, ridicând scutul triunghiular al oaselor pieptului așa cum cineva ar deschide ușa unui bufet pentru a scoate la iveală conținutul lui prețios.

Inima zăcea cuibărită în patul spongios al plămânilor. Timp de cincizeci și nouă de ani, pompase sânge prin corpul domnului Samuel Knight. Crescuse odată cu el, îmbătrânise cu el, transformându-se din mușchiul fără grăsime al tinereții în această carne plină de seu. În cele din urmă orice inimă cedează și așa se întâmplase și cu cea a domnului Knight în timp ce ședea în camera lui de hotel din Boston cu televizorul deschis și cu un pahar cu whisky de la minibar pe noptieră.

Nu-și luă răgazul să se întrebe care or fi fost ultimele lui gânduri, sau dacă o fi simțit durere sau frică. Cu toate că-i sonda cele mai intime colțisoare, cu toate că-i jupuia pielea și-i ținea inima în mâini, domnul Samuel Knight rămânea pentru ea un străin, unul taciturn și care nu cerșea atenție, oferindu-i de bunăvoie secretele lui. Morții sunt răbdători. Nu se plâng, nu amenință și nici nu lingușesc.

Morții nu te rănesc; doar cei vii o fac.

Munca cu o operativitate senină, rezecând viscerele toracice și punând inima eliberată pe tava de plastic pentru organe. Afară, prima zăpadă a lunii decembrie făcea vârtejuri, fulgii albi murmurau în ferestre și se rostogoleau pe alei.

Însă aici, în laborator, singurele zgomote erau provocate de apa trecând prin țevi și de șuieratul ventilatorului. Asistentul ei, Yoshima, se mișca într-o tăcere nefirească, anticipându-i solicitările, apărând din senin oriunde era nevoie de el. Lucrau împreună doar de un an și jumătate, cu toate acestea deja funcționau ca un singur organism, uniți prin telepatia a două minți raționale. Nu avea nevoie să-i ceară să redirecționeze lumina lămpii; treaba era deja făcută, becul ilumina inima de pe care picura grăsimea, iar pe ea o aștepta întinsă o pereche de foarfeci.

Întunecatul perete marmorat al ventriculului drept și cicatricea albă din vârf îi spuseră povestea tristă a inimii lui. Un infarct miocardic vechi de luni sau chiar ani de zile distrusese deja o parte din peretele ventricular stâng. Apoi, cândva în decursul ultimelor douăzeci și patru de ore, avusese loc un nou infarct. Un cheag de sânge blocase artera coronară dreaptă, împiedicând accesul sângelui la mușchiul ventriculului drept.

Rezecă țesut pentru examenul histologic, știind deja ce avea să vadă la microscop. Coagulare și necroză. Invazia celulelor albe, intervenind asemenea unei armate de apărare. Probabil domnul Samuel Knight se gândise că jena din piept era doar efectul unei indigestii. „Un prânz prea copios, n-ar fi trebuit să mănânc atât de multă ceapă. Poate că un Pepto-Bismol ar rezolva treaba.“ Sau poate existaseră și alte semne de rău augur pe care se hotărâse să nu le ia în seamă: greutatea din piept, respirația sacadată. Cu siguranță, nu-i trecuse prin cap că era în pragul unui atac de cord.

A doua zi avea să moară din cauza unei aritmii.

Inima zăcea acum pe tavă, deschisă și secționată. Privi spre tors, din care lipseau toate organele. „Așa se termină călătoria ta de afaceri în Boston, gândi ea. Nici o surpriză aici. Nu e vorba despre nici o crimă, exceptând abuzul pe

care cu generozitate l-ai îndreptat asupra propriului corp, domnule Knight.“

Telefonul interior țârâi.

– Doctor Isles?

Era Louise, secretara ei.

– Da?

– Detectivul Rizzoli pe linia doi. Puteți prelua apelul?

– Da.

Maura își scoase mănușile și traversă încăperea până la telefonul montat pe perete. Yoshima, care spălase instrumentarul în chiuvetă, închise robinetul. Se întoarse s-o privească cu ochii lui tăcuți de tigru, cunoscând deja semnificația unui telefon de la Rizzoli.

Când în cele din urmă închise telefonul, Maura văzu privirea lui întrebătoare.

– Azi începe mai devreme, spuse ea.

Apoi își scoase halatul și părăsi morga, într-o întâmpinare a unui nou supus în împărăție.

Ninsoarea de dimineață se transformase într-un amestec înșelător de zăpadă cu lapoviță și plugurile de curățat zăpada ale municipalității nu se vedeau nicăieri. Condu-se cu prudență pe Jamaica Riverway, cu cauciucurile scrâșnind prin zloata adâncă și cu ștergătoarele zgâriind parbrizul acoperit de chiciură. Asta era prima furtună de zăpadă a anului și șoferii trebuiau să se adapteze condițiilor atmosferice. Deja câteva vehicule care derapaseră se aflau pe marginea șoselei. Trecu de o mașină parcată a poliției, cu farurile luminând intermitent, cu polițistul de la circulație stând lângă șoferul unui vehicul de remorcat, ambii privind spre o mașină care se răsturnase într-un șanț.

Pneurile Lexusului ei începură să alunecă într-o parte și bara de protecție din față viră înspre banda opusă. Intrând în panică, călcă frânele și simți cum mecanismul automat

antiderapaj intră în acțiune. Trase mașina înapoi pe banda ei. „La naiba, gândi, cu inima bătându-i surd. Mă mut înapoi în California.“ Începu să ruleze ca melcul, nepăsându-i de claxoane și de faptul că-i încetinea pe ceilalți. „N-aveți decât să mă depășiți, idiotoilor. Am întâlnit prea mulți șoferi ca voi pe masa mea de autopsie.“

Drumul o duse în Jamaica Plain, un cartier din vestul Bostonului cu vile impunătoare și peluze, cu parcuri liniștite și alei la marginea apei. Vara, acest loc era un refugiu plin de verdeață din calea zgomotului și a căldurii orașului, dar astăzi, sub cerul mohorât, cu vântul care mătura peluzele desfrunzite, era un cartier lăsat în părăsire.

Adresa pe care o căuta părea cea mai neprietenoasă dintre toate. Clădirea se ridica în spatele unui zid înalt de piatră, peste care se cățăraseră o pânză sufocantă de iederă. „O baricadă împotriva lumii“, își spuse. Tot ce putea vedea din stradă erau vârfurile gotice ale unui acoperiș de ardezie și o fereastră foarte semeată cu fronton, care o cerceta atent, ca un ochi întunecat. O mașină de poliție, parcată lângă poarta din față, îi confirmă faptul că se afla la adresa corectă. Doar alte câteva vehicule ajunseseră până acum – trupele de intervenție, înainte ca numeroasa armată de tehnicieni desemnată pentru investigarea locului crimei să se prezinte la muncă.

Parcă vizavi și-și adună toate puterile pentru a face față primei rafale de vânt. Când ieși din mașină, pantoful îi alunecă și reuși cu greu să se redreseze, agățându-se de ușa vehiculului. Odată ce-și recăpătă echilibrul, simți apă înghețată prelingându-i-se pe gambe din poalele ude ale pardesiului, care căzuse în baltă. Timp de câteva secunde nu făcu altceva decât să stea acolo, cu promoroaca înțepându-i fața, revoltată de cât de rapid se petrecuse totul.

Aruncă o privire pe partea cealaltă, la polițistul care stătea în mașină și o privea, și își dădu seama că o văzuse alunecând. Cu mândria rănită înșfăcă trusa de pe scaunul din

dreapta, trânti portiera și-și croi drum de-a curmezișul străzii lunecoase cu maximum de demnitate pe care o putu afișa.

– Sunteți în regulă, doamnă doctor? strigă polițistul prin geamul mașinii, o atitudine îngrijorată pe care chiar că nu o agrea.

– Sunt bine.

– Aveți grijă cu pantofii ăia. În curte e încă și mai alunecos.

– Unde este detectivul Rizzoli?

– Sunt în capelă.

– Și unde-i asta?

– Nu se vede de-aici. O ușă cu o cruce mare pe ea.

Își continuă drumul până la poartă, însă o găsi închisă. Un clopot de fier atârna de zid; smuci de funie și dangățul medieval se topi încet în mai linul zgomot al lapoviței. Sub clopot se afla o placă de bronz, cu inscripția pe jumătate acoperită de un lanț de iederă maronie.

Abația Graystones

Surorile Fecioarei Maria a Sfintei Lumini

Secerișul este mult, dar lucrătorii sunt puțini! Rugați deci pe Domnul secerișului, ca să scoată lucrători la secerișul Său.¹

În spatele porții apăru pe neașteptate o femeie înfășurată în negru, cu un mers atât de ușor, încât Maura tresări când o văzu privind-o fix printre gratiile de la poartă. Avea o față foarte bătrână, într-atât de ridată, încât părea că se prăbușește înăuntru, însă ochii erau luminoși și pătrunzători ca ai unei păsări. Călugărița nu vorbi, doar întrebă din priviri.

– Sunt doamna doctor Isles de la Departamentul de Medicină Legală, spuse Maura. Am fost chemată aici de poliție.

Poarta se deschise cu un scâncet.

Maura păși în curte.

– O caut pe doamna detectiv Rizzoli. Cred că-i în capelă.

Călugărița arătă cu degetul tocmai în partea opusă a curții. Apoi se răsuci pe călcăie și păși șovăielnic până la ușa cea mai apropiată, lăsând-o pe Maura să-și croiască singură drum spre capelă.

Fulgi de zăpadă se învârteceau și dansau printre ace de promoroacă, asemenea unor fluturi albi învârtindu-se în jurul unei surse de lumină. Drumul cel mai scurt era să traverseze curtea, dar pietrele aveau o pojghiță de gheață și pantofii Maurei, cu tălpile lor lunecoase, își dovediseră deja lipsa de aderență la o asemenea suprafață. Așa că se afundă în stratul subțire de zăpadă de pe alea care se desfăcea de-a lungul curții. Cu toate că era protejată împotriva lapoviței, nu era mai deloc adăpostită de vânt, care-i pătrundea cu mii de așchii prin haină. Era șocată de frigul de afară, care-i aducea aminte o dată în plus de cât de tăioasă poate fi luna decembrie în Boston. Cea mai mare parte a vieții și-o petrecuse în San Francisco, unde câțiva fulgi strălucitori de zăpadă erau o încântare prețioasă, nu un motiv de chin, ca aceste urzici înțepătoare, care se învolburau lângă zid ca să-i ciupească pielea feței. Coti mai aproape de clădire și, trecând pe lângă ferestre întunecate, își strânse și mai mult haina în jurul trupului. Din spatele porții răzbătea șuierul slab al traficului de pe Jamaica Riverway. Dar aici, între acești pereți, numai tăcere. Cu excepția bătrânei călugărițe care o lăsase să intre, locul părea abandonat.

Astfel că avu un șoc când văzu trei chipuri scrutând-o de la una dintre ferestre. Călugărițele formau un tablou tăcut, din spatele geamului, asemenea unor stafii, în veșmânt întunecat, care-l privesc pe intrus pătrunzând din ce în ce mai adânc în sanctuarul lor. O urmărire trecând și privirile lor se mișcă la unison.

Intrarea în capelă era blocată cu bandă galbenă, din aceea care se folosește la izolarea locului unei crime, care se

¹ Noul testament, Luca 10:2 (n.tr.)

încovoiaise sub greutatea umezelii și atârna în ușă acoperită de o crustă de mazărice. Ridică banda pentru a trece pe sub ea și împinse ușa.

Blițul unui aparat foto îi explodă în ochi și împietri, cu ușa închizându-se cu un șuierat în urma ei. Clipi pentru a îndepărta imaginea care-i arsesese retina. Recăpătându-și acuitatea vizuală, văzu șiruri de bănci de lemn, pereți văruiți în alb și în partea din față a capelei un crucifix uriaș suspendat deasupra altarului. Era o cameră rece și austeră, cu întunericul adâncit de vitraliile ferestrelor, care filtrau numai o pată tenebroasă de lumină.

– Nu vă mișcați. Aveți grijă pe unde călcați, spuse fotograful.

Maura privi spre dalele de piatră și văzu sânge, urme de pași – un talmeș-balmeș năucitor, precum și resturi medicale. Capace de seringă și ambalaje rupte. Ce lasă de obicei în urmă echipa unei ambulanțe. Dar nici un cadavru.

Rotindu-se într-un cerc mai larg, privirea ei înregistră bucata de pânză albă, călcată în picioare, care zăcea pe coridor, petele roșii de pe bănci. Își putea vedea chiar și propria răsuflare în camera asta glacială, iar temperatura părea în continuă scădere și tremurul i se întetea pe măsură ce studia urmele de sânge. Trecând printre șirurile de bănci și văzând petele regulate de sânge, înțelese ce se întâmplase acolo.

Fotografal începu să facă alte poze, fiecare dintre ele un atac vizual pentru ochii Maurei.

– Hei, doctore?

La capătul din față al capelei răsări o claie de păr întunecat aparținând doamnei detectiv Rizzoli, care sări în picioare și îi făcu semn cu mâna.

– Victima e aici.

– Și cu sângele ăsta de lângă ușă ce e?

– Țasta-i de la cealaltă victimă, sora Ursula. Băieții de la Ambulanță au dus-o la spitalul Sfântul Francisc. Mai e sânge

pe intervalul ăsta din mijloc și niscaiva urme de pași pe care încercăm să nu le stricăm, așa că mai bine ia-o prin stânga. Mergi pe lângă perete.

Maura se opri să-și pună ciupicii protectori de polipropilenă, apoi se strecură de-a lungul zidului, lipită de el. Numai după ce trecu de rândul de bănci din față văzu cadavru călugăriței zăcând cu fața în sus, cu veșmintele asemenea unei bălți negre amestecându-se într-un lac mai întins de sânge. Ambele mâini fuseseră deja puse în pungi pentru a se păstra probele. Tinerețea victimei o surprinse pe Maura. Călugărița care o lăsase să intre și cele pe care le văzuse la fereastră erau toate bătrâne. Această femeie era mult mai tânără. Avea un chip diafan, cu ochi de un albastru-deschis împietriți într-o privire de o stranie seninătate. Era cu capul descoperit, părul blond tuns la doi centimetri de rădăcină. Fiecare lovitură violentă era imprimată în scalpul zdrobit, în creștetul diform.

– Numele ei este Camille Maginnes. Sora Camille. Născută la Hyannisport, spuse Rizzoli cu o voce metodică și care suna ca în seriarele polițiste. A fost singura novice pe care au avut-o aici în ultimii cincisprezece ani. Avea de gând să facă ultimele jurăminte în mai. Tăcu un moment, apoi adăugă: Nu avea decât douăzeci de ani, și furia din voce reverberă în ziduri.

– Atât de tânără.

– Da. Se pare că a stâlcit-o în bătaie.

Maura își puse mânușile și îngenunche pentru a cerceta dezastrul. Instrumentul care o omorâse lăsase creștături liniare și zdrențuite pe pielea capului. Fragmente de os ieșeau prin pielea sfâșiată și o grămăjoară de materie cenușie se prelinsese afară. Cu toate că pielea de pe față era aproape intactă, era scaldată într-un purpuriu-închis.

– A murit cu fața în jos. Cine a întors-o?

– Surorile care au găsit-o, răspuse Rizzoli. Îi căutau pulsul.

- La ce oră au fost descoperite victimele?
- Pe la opt dimineața. Rizzoli își privi scurt ceasul. Cam acum două ore.
- Știi ce s-a întâmplat? Ce ți-au spus surorile?
- A fost greu să scot ceva cât de cât folositor de la ele. Mai sunt doar paisprezece călugărițe și toate sunt în stare de șoc. Ele cred că aici sunt în siguranță. Sub protecția lui Dumnezeu. Și apare câte un nebun de asta.
- Există semne de intrare prin efracție?
- Nu, dar nu e foarte dificil să intri în clădire. Există iederă care crește de-a lungul zidului – poți să sari înăuntru fără prea mari probleme. Și mai e și poarta din spate, care duce la un câmp, unde-și au grădinile. Un răufăcător poate intra și pe acolo.
- Ceva urme de pași?
- Câteva aici. Dar afară, dacă sunt, sunt îngropate în zăpadă.
- Deci nu putem fi siguri că a intrat prin efracție. I s-ar fi putut permite intrarea prin acea poartă din față.
- E un ordin sihastru, doctore. Nimănui nu i se permite accesul cu excepția preotului paroh, când vine să țină liturgia și să le spovedească. Și mai e o femeie care lucrează în parohie. Îi permit să-și aducă fetița când n-are cu cine s-o lase. Dar asta-i tot. Nimeni altcineva nu intră fără aprobarea maicii starețe. Și surorile rămân înăuntru. Nu părăsesc incinta decât pentru a merge la doctor sau pentru vreo urgență în familie.
- Cu cine ai vorbit până acum?
- Cu stareța, maica Mary Clement. Și cu cele două călugărițe care au găsit victimele.
- Ele ce ți-au spus?
- Rizzoli clătină din cap.
- N-au văzut și n-au auzit nimic. Și nici celelalte nu cred că vor fi în stare să ne spună mare lucru.

- De ce nu?
- Ai văzut cât de bătrâne sunt?
- Asta nu înseamnă că sunt lipsite de rațiune.
- Una dintre ele e în stare de inconștiență din pricina unei comoții și alte două au Alzheimer. Cele mai multe dorm în camere ale căror ferestre nu dau în curte, așa că e puțin probabil să fi văzut ceva.

La început Maura doar îngenunchease deasupra cadavru-lui lui Camille, fără a o atinge, acordând victimei un ultim moment de demnitate. „Nimic nu te mai poate răni acum“, gândi. Începu să-i palpeze scalpul și simți scârțâitul fragmen-telor de oase deplasate sub piele.

- Lovituri multiple. Toate au aterizat pe creștet sau în spatele craniului...

- Și vânătăile de pe față? E numai lividitate?
- Da. Și e permanentă.
- Deci loviturile au venit din spate. Și de deasupra.
- Cel care a atacat-o era probabil mai înalt.
- Sau ea era în genunchi. Iar el deasupra ei, în picioare.

Maura se opri, cu mâinile atingând carnea rece, captivată de imaginea sfâșietoare a acestei călugărițe tinere îngenun-chind în fața atacatorului ei sub ploaia de lovituri care se abătea asupra capului ei plecat.

- Oare ce fel de nenorocit umblă brambura să bată călu-gărițe? întrebă Rizzoli. Ce dracu-i în neregulă cu lumea asta?

Maura tresări auzind felul în care se exprima Rizzoli. Cu toate că nu-și mai amintea când intrase ultima oară într-o biserică și deși încetase să mai creadă de ani de zile, o cam tulbura să audă o asemenea blasfemie într-un loc sfânt. Atât de mare era puterea îndochinării din copilărie. Nici măcar ea, pen-tru care sfinții și miracolele erau acum niște simple fantezii, nu ar pronunța niciodată un blestem în deplina vecinătate a crucii.